

Čtvrtletník

Jablíčko

časopis Sociálních služeb HB

4/2015 ročník 5.

číslo 20

www.ssmhb.cz

strana 3

**Ztracené
vánoční cukroví**

strana 5

Babičko, povídej

strana 6

**Novinky
z Domovinky**

*Příjemné prožítí vánočních svátků, hodně zdraví
a spokojenosti do nového roku
Vám a Vaším blízkým přeje*

Sociální služby města Havlíčkova Brodu

Vážení čtenáři,

Ráda bych Vám popřála požehnané vánoce, hodně zdraví, lásky a pohody v kruhu blízkých lidí. Také bych ráda vzpomněla na dva dopisovatele, kteří nás v letošním roce opustili paní Ro-

hlíkovou a pana Zedníka a poděkovala za práci v našem časopise paní Ireně Trnkové, která byla při zrodu našeho časopisu, pravidelnou dopisovatelkou a z osobních důvodů ukončila členství v redakční

radě. Paní Trnková moc děkujeme a přejeme hodně zdraví do dalších let.

**Magdalena Kufrová
ředitelka Sociální služby
města Havlíčkův Brod**

Vánoce dětství

Žili jsme s rodiči na samotě u lesa, já čtyřletá, šestiletá sestřička a desetiletý bratr. Jako nejstarší rád přesvědčoval všechny, že je taky nejchytřejší a že už ví, že stromeček nenosí Ježíšek, ale tatínek. Ten byl

moudrý. Bratr nedostal výprask. Tatínek nás vzal všechny do našeho lesa, kde jsme vybírali stromeček, který měl nějakou malou vadu. Když chyběla nebo byla trochu poškozená větvička, tatínek ji nahradil jinou, kterou

nasunul do navrtané dírky v místě, kde větvička chyběla. Naše radost byla úplná. Už chybělo jen navěsit ozdoby a čekat, že Ježíšek taky něco hezkého donese. Tedy přece jen Ježíšek?
Jitka Hojná

Před Štědrým dnem

Jaroslav Seifert

Kdepak jsi? Pojď sem na chvíli!
Hrál jsem si někde v koutku.
Utluč mi s cukrem vanilku,
ne celou, půlku proutku.

Rozkrájej mandle na válu
a nastrouhej pak kůru.
Těsto mi kyne pomalu,
budu dnes dlouho vzhůru.

Jablíčka přines, mám už spěch,
hned se dám do závinu.
Do sklepa jdu a na prstech
mám kapky stearinu.

Tak tomu bylo rok co rok,
znám všechnu tuhle práci.
V tom přišel otec, slyším krok,
se stromkem se už vrací.

Přebral jsem i pár hrozinek,
kapra jsem vylovil z vany.
Dotýkám se těch vzpomínek
jen něžně, lehce jak rány.

Hřbitov je zavřen a já stál
jen chvíli před mřížemi.
Byl měsíc? Já se nedíval,
já šel jsem s hlavou k zemi.

Tichá vzpomínka

Mám smutnou povinnost napsat vzpomínku na blízkého člověka, který nás opustil. 6. listopadu 2015 zemřel ve věku 87 let člen redakce Jablíčka a autor četných příspěvků do něj pan PhDr. Pavel Zedník. Narodil se v České Skalici, v Havlíčkově Brodě vystudoval reálné gymnázium, po

maturitě studoval na Filozofické fakultě Karlovy univerzity češtinu a ruský jazyk a získal i doktorský titul. Po studiích působil nejprve v Humpolci na tamním gymnáziu. Tam se mu narodili syn Pavel a dcera Hana. Později se s rodinou přestěhoval do Havlíčkova Brodu, kde působil jako profesor a zástupce ředitele na Střední zdravotnické škole. Nějaký čas učil také na Střední průmyslové škole stavební v Havl. Brodě. V poslední době spolupracoval s naším časopisem Jablíčko. Po celý

svůj pracovní život se zajímal o dění kolem sebe, především o literaturu, ale i o sport. Psal články, fejetony, epigramy a básně. Do Cesty Vysočinou a jiných novin posílal články k výročí různých kulturních osobností nebo brodských gymnaziálních profesorů. Do našeho časopisu Jablíčko přispíval vzpomínkami ze svého života a různými jazykovými hříčkami. Těžce se vyrovnával se smrtí své manželky Aleny. Byl to vzdělaný, moudrý a férový člověk, dobrý otec rodiny. Bude nám všem, kteří jsme ho znali a setkávali se s ním, chybět.

Jaroslav Vaněk

BLAHOPŘEJEME

V uplynulých měsících oslavili narozeniny následující klienti:

ŘÍJEN

Rejzková Ludmila
Klement Ondřej
Tachovská Marie
Moravcová Anežka
Čiháková Iva
Paulová Bedřiška
Ždímalová Růžena
Venzhöferová Milada
Nedělková Milada

Domovinka:

Malečková Marie
Prchalová Danuše

LISTOPAD

Krčálová Zdeňka
Michelfeit Jaroslav
Březinová Ludmila
Hojná Jitka
Prchalová Hana
Marek Evžen
Trnková Irena

Domovinka:

Štrachová Marie

PROSINEC

Břízová Dagmar
Rezek Bohumil
Pospíchalová Jindřiška
Michalíčková Marie
Pokorná Jarmila
Jiráková Jarmila
Vaclík Jaroslav
Šimánková Štěpánka
Kubátová Marie
Hübelbauer Miroslav
Vlodarčíková Marie

Domovinka:

Čelanská Libuše

Všem oslavencům gratulujeme a přejeme hlavně pevné zdraví!

Ztracené vánoční cukroví

Od roku 1940 zuřila druhá světová válka. V Praze ve dne v noci houkaly sirény, že je nálet. Obyvatelstvo se muselo rychle odebrat do krytu. U nás v Praze to byl obyčejný sklep. Otec měl o celou rodinu velký strach. Proto nás rychle odstěhoval do osady Baně, okres Zbraslav. Koupil tam kdysi pozemek 1 hektaru a postavil na něm zděný domek na letní rekreaci. Tenkrát netušil, jak se bude v budoucnu letní sídlo hodit. Pozemek byl na vysokém kopci, odkud v době míru Autoklub řídil automobilové závody z Prahy do Dobříše. Potom tam vládlo ticho. Majitelé jak osobních aut, tak i nákladních, museli odevzdat pneumatiky pro válečné účely. J&i acute;zdy autobusů byly omezené. Vyhláška nařídila, kdo může auta používat. Například pro zdravotnictví, zásobování potravin a samozřejmě pro válečné účely. Náš domek stál na vršku, na samotě u lesa. Potraviny byly na lístky. Proto si rodiče na pozemku zří-

dili malé hospodářství. Chovali jsme slepice, králíky, měli jsme tři kozy a také každý rok jedno nebo dvě prasátka. Z těch jsme byli povinni odevzdat 5 kg syrového sádla. Pozemek nám sloužil k výrobě ovoce a zeleniny. Psal se rok 1943. Byl adventní čas a já s maminkou jsme začaly péci vánoční cukroví. Pořád na potravinové lístky byl malý přiděl tuku, pekly jsme sušenky, sýrové tyčinky a cukroví, kde bylo potřeba málo tuku. Umělý tuk a máslo jsme si nechaly například na vanilkové rohlíčky, či slepovaná linecká kolečka. Někde jsme přidaly naše sádlo. Oblíbené bylo škvarkové cukroví. Upečené dobroty uložila maminka podle druhu do krabic a dala nahoru na kredenc, aby měla krabice na očích. Stala se však nenadálá událost. Náš vepřík, který byl pojmenován Vašík, si polámal na několika místech nožku, když řádil na zahradě a musel být utracen. S tím jsme nepočítali. Obyčejně byla zabí-

jačka v únoru. Na otcovo pozvání přijeli příbuzní a rádi. Mezi nimi také stará teta z mamčině strany. Byla bezdětná vdova z Prahy. Bylo to se všemi radostné shledání. Jitřničky, prejt, tlačěnka, ovar se zapíjeli pivečkem a objevil se i tvrdý alkohol. A zpívalo se. Přítomní obdrželi výslužku, která se jim na blížící se Vánoce hodila. A pak v domečku všechno ztichlo.

Maminka se šla podívat na cukroví, zda změklo. Sundala z kredence krabice. Byla zaražena a nemile překvapena. Krabice s vanilkovými rohlíčky a druhá s lineckými kolečky byly skoro prázdné. Kdo to z návštěvníků mohl udělat? Nepřišli jsme na to.

Já a bráška jsme měli po Novém roce tři týdny uhlé prázdniny. Maminka rozhodla, že se pojedeme do Prahy podívat na její tetu a vezmeme jí kus vánočky a nějaké vajíčko. Teta měla z našeho příjezdu velkou radost. Postavila na čaj a sdělila, že jde do spíže a hned je zpátky. A co přinesla na stůl? Světe, div se! Naše ztracené cukroví! "Teto, my jsme cukroví dlouho hledali, proč jsi mně neřekla, že si ho bereš. To se přece nedělá." optala se maminka. "Ale, Mařko", řekla teta "promiň, já jsem na to zapomněla". A bylo to. Maminka nemohla pochopit jednání tety, nikdy nic podobného neudělala. Pokrčila jen rameny a pronesla "Inu, stáří!" Otcí jsem n esměla nic říci. Maminka se obávala, že otec ji bude rozmlouvat, aby s tetou dále neudržovala kontakt. Tajemství ztraceného cukroví jsme si nechaly pro sebe.

Něco o lázních

Lázněmi chápeme nejenom jako místo klidu, pohody a relaxace, ale především způsob, jak našemu tělu pomoci co možná nejšetrněji, tedy bez nadbytečné chemie. Necháme-li pomáhat přírodu, můžeme se dočkat i toho, že budeme plánovaného nevratného lékařského zákroku třeba nakonec ušetřeni. Toto mohu potvrdit dokonce vlastní zkušeností.

Historie našich lázní se začala odvíjet již před několika stáletími, ale k jejich plnému rozkvětu došlo až na konci století devatenáctého. Tehdy měly takový ohlas, že se o nich psalo jako o salonech Evropy. Ačkoliv je naše republika stále jednou ze světových lázeňských velmocí (na našem malém území převyšuje počet lázní třicítku), nejsou tu lázeňské prameny rozesety rovnoměrně. Zcela chybí dvěma krajům, Praze a Vysočině. A tak nám nezbývá, chceme-li nějaké lázně navštívit, abychom se poohlédli jinde. Ale jaká kritéria zvolit? Pokud pro nás není směrodatný luxus a bohatý společenský život některých velkých lázní a navíc chceme trochu šetřit, zvolme taková lázeňská zařízení, která statut lázní sice nemají (jsou provozována obcí, nikoliv státem), ale mohou být v mnoha ohledech stejně kvalitní a možná i kvalitnější. Týká se to nejen lázeňských procedur samotných, ale třeba i personálu.

Příkladem takového zařízení mohou být nenápadné lázně v obci Skalka, vzdálené pouhých 8 kilometrů od Prostějova. Tato

obec leží v nadmořské výšce 218 metrů a v současné době čítá 255 stálých obyvatel a něco přes dvacítku lázeňských hostů. Lázně postavil roku 1928 prostějovský Němec Vilém Sonnevend v místě, kde kdysi býval rybník Bařinka, napájený dvěma minerálními prameny. Další prameny byly objeveny později. Chemické složení alkalicko-sirnatých vod je unikátní. Obsahují totiž sylvin, který nemohou nabídnout žádné jiné české lázně (vyskytuje se však ještě v Rakousku a v Itálii).

Co všechno tedy tyto prameny dokáží? Tak například koupele zmírňují obtíže chorob pohybového aparátu, zejména artrózy a revmatismu. Jiné čtyři prameny, určené k pitným kúram, napomáhají k léčbě zažívacího ústrojí, rovněž tak při zánětlivém onemocnění tlustého střeva a cirhóze jater. Jiné prameny řeší léčbu vysokého krevního tlaku a průdušek a v neposlední řadě prospívají nemocným s cukrovkou. Abychom se v nich mohli správně zorientovat, je každý z nich označen viditelnou popiskou.

V roce 2004 prošly lázně celkovou rekonstrukcí a byly zmodernizovány (přičemž finanční náklad čtrnácti miliónů pomohl obci uhradit stát).

K objektu lázní náleží lázeňský park, na jaře plný vůní rozkvetlých keřů a zpěvu ptactva, což každého návštěvníka mile překvapí hned při příjezdu. K relaxaci a odpočinku může každý z nich využít kromě parku také lesopark a pokochat se pohledem

na přírodní jezírka s lekníny. Pokud se však budete chtít podívat někam dál, třeba za památkami, i tady máte na výběr. Nejblíže je Prostějov a jeho velkolepé muzeum, které nabízí kromě jiného i pamětní síň Jiřího Wolkera (byl pochován stejně tak jeho mladší bratr na místním hřbitově). Z blízkých zámků lze náhodně jmenovat třeba Plumlov, Tovačov, Chropyni (s králem Ječmínkem) či Náměšť na Hané. Depozitář muzea kočárů v Čechách pod Kosířem vás určitě zaujme nejen exponáty samými, ale především erudovaným výkladem jeho majitelů. A pokud cestou domů zvolíte trasu přes Loštice, máte možnost navštívit i muzeum olomouckých syrečků a nakoupit si přitom v nedaleké tvarůžkové cukrárně i něco na zub.

Ale vraťme se zase k lázním, kterými jsme vyprávění začali. Šlo vlastně o takovou malou sondu do jedné maličké lázní na Moravě. Tak malých, že vás na první pohled překvapí, když tytéž tváře, se kterými jste se včera přivítali v recepci, uvidíte druhý den třeba v roli masérek či pokojských, anebo se s nimi příležitostně setkáte na místním obecním úřadě, kde se rovněž střídají.

Jak je vidět, vzali to tam za dobrý konec a také je to hodně vidět. Obec je rok od roku hezčí, stejně tak i její přívětivé malé lázně.

Majka Hlaváčová

Chcete přispívat do Jablíčka? Máte pro nás nějaké nápady, připomínky?
Napište nám na plodikova@ssmhb.cz!

Příběh

Četl jsem v čísle 19, kdo chce přispívat do Jablíčka. Měl jsem více příspěvků, ale i když si vážím jiných přispěvatelů, chci něco úplně jiného. Svého času jsem pracoval na Ukrajině, kde mimo nás pracovali Němci, Maďaři, Poláci atd. Oddělení jsme byli ploty. Jednou jsem jel s Němci z porady a stopnul nás ruský mužik. Němci se ho zptali, zda byl v Berlíně. On radostně „da, da“. Němci ho odkopli s tím, že když ve válce byl v Berlíně, že těch pár kilometrů dojde. Řekl jsem jim, že za to ten mužik nemůže, kam

ho Stalin poslal. Načež jsem vystoupil s tím, že s nimi spolupráci ukončuji a šel s mužikem do jeho bydliště. A teď se příběh rozvíjí. Jednou za mnou přijela vláda s tím, že jsem objednal ve Švédsku špatná beranidla, která rozbíjí piloty, které se zaráží do 14 metrů pro základ budoucích strojů. Řekl jsem jim, že chyba je u nich, protože ve Světlovodsku se nedá koupit cement a tak lidé chtějí-li postavit dáču, cement kradou. Bylo to ode mě odvážné, ale pravdivé. Ale teď začíná další díl. Němce mrzela nespolupráce a tak se

chtěli udobřit a za plotem jsem viděl, že začínají vyrábět pilot. Vláda tam byla více dnů, takže pilot stihli dodělat a přivést na naše pracoviště. Navíc byl plochý, bez špice, jako originály. Dodnes nevím, jaké tužidlo používaly, ale pilot byl zatlučen do 14 metrů. Mě narostla křídla, i když jsem měl zásluhu nulovou. A já musel do Světlovodska dělat ředitele, když se pracovalo na pilotech. Nevím, jak bude příběh přijat, měl by však pokračování.

František Štický

Babičko, povídej

Babičko, babičko, pojď honem domů, na naší zahrádce padá listí z našich stromů. Není to, babičko, nějaké divné? Není to divné broučku můj, něco ti povím, odešlo léto a žezlo vládnutí převzal podzim. Příroda se chystá na spánek a ptáčekové odlétají do dálek.

Babičko a co bude dál? Vítr se bude prohánět po polích, sklídíme úrodu, jablíčka ze stromů a sychravo nás bude zahánět domů. A až se jednou probudíš, bude zima a mráz, to nám vlád-

nout bude zima zas. Zima přináší chumelenice a sníh, ty musíš nosit rukavice a kulicha na uších. V tuto dobu maličká přichází Mikuláš a ty se budeš ptát, co mi Mikuláši dáš Za pěknou básničku, za úsměv tvůj, bude plný košík dobrůtek jenom tvůj.

Babičko a co bude dál? Bude několik krásných svátečních dnů, jmenují se Vánoce a přicházejí po roce. Nastane Štědrý den a to bude broučku můj pro tebe ten nejšťastnější den. Na Štědrý den bývá celá rodina pospolu u štědrého stolu. V ten den přichází do chaloupky pohoda, radost a klid. Až všichni povečeří, něco zlehka zacinká u dveří. Rozzáří se jedlička a s ní i tvoje očička. Na stromečku budou zářit svíčky a pod stromečkem budou samé dárčky. Kde se vezmou, nikdo neví, je to velké překvapení. Je to velký oříšek, přinese je Ježíšek. Uklo-níš se před jedličkou a poděkuješ básničkou. Já babičko a to opravdu si mohu něco přát? Tak já chci panenku, s kterou si budu hrát a ještě medvěda a

knížku a kočárek a ...

A babičko a co bude dál? Pak nastane svatá noc a ta má velkou sílu a moc, bude se ti o všem zdát a budeš se těšit, jak si budeš ráno s dárčky hrát.

Víš, babičko, tak dnes už skončíme to povídání, už nebudeme si povídat, klíží se mi očka a chce se mi už spát. Až se vyspím, tak už tady bude ten štědrý den? Tak dobrou noc moje holčičko, ještě se párkrát vospinkáš a pak už se opravdu dočkáš. Ale já se asi nedočkám, babičko, prosím, povídej mi přece jen chvilku ještě dál.

No tak znova, nejdřív byl podzim, příroda se připravuje na spánek, začne být brzy tma. Připrav si kulicha, rukavičky a teplý kabát, nastane zima. Nastane vánoční čas, čas lásky, radosti a rozjímání, přijde Ježíšek a splní všem dětem tajná přání. Tak jsem povídala a povídala, až jsem skoro usínala a z dálky slyším: „Babičko, mám tě moc ráda.“

Šťastný a klidný vánoční čas všem lidem dobré vůle

Ludmila Prchalová

Novinky z Domovinky

Nastal krásný podzimní čas. Příroda kolem nás je okouzlující. Stromy a keře hýří barvami podzimu a připravují se na zimní spánek. Prostě je to nádherná. Sluníčko se ráno probouzí z červánků. Když dojedeme do Domovinky, nahlíží na nás východním oknem. Zjišťuje, zda se již sjíždí do společenské místnosti babičky a dědové. A vidí, že první příchozí již pijí teplý čaj a někteří teprve snídají. Sluníčko je spokojeno a postoupí kousek dál, aby nerušilo.

A co vidíme my, když se podíváme z oken. Spoustu dělníků, kteří nám předělávají podle plánu stávající zahradu na užitkový park s vodotryskem. To bude krásné! Práce je pod patronací našeho města. A kontrolou a spoluprací je pověřen Ing. Tomáš Hermann, člen rady města a vedoucí projektu plánování sociálních služeb. Na zahradě se pilně pracuje, aby byla práce včas hotova. Plánek, jak bude park vypadat máme vyvěšen na informační tabuli. Na tento čas jsme měli naplánováno mnoho aktivit.

Začnu soutěžením. Naše soutěžící skupina se chystala 1. října do Humpolce na soutěž Člověče, nezlob se. Konala se v denním stacionáři Astra. Opět byly přizvány okolní stacionáře. Probojovali jsme se do finále a získali 4. místo. S diplomem a poděkováním za účast jsme se vrátili do Domovinky. Byli jsme srdečně přivítáni. Ale čekaly nás ještě dvě soutěže.

14. října, v rámci velkolepé oslavy 13.ých narozenin otevření našeho Domova pro seniory soutěžily jsme tři klientky v čele sociální pracovnice. Soutěž byla literární. Obsadily jsme třetí místo. Obdržely jsme kromě diplomu "zlatý pohár". Při návratu nás potlesk neminul. Pohár jsme umístili uprostřed stolů společenské místnosti.

10. listopadu byli pozváni k nám klienti z denního stacionáře ze Světlé nad Sázavou. Soutěžili jsme všichni ve hře Šoulená /dar z partnerské organizace z Holandska/. Je to dřevěné, dlouhé "koryto". Na jeho konci se má hráč strefit dřevěným pukem do otvoru ohrazených políček označených číslicemi 1, 2, 3, 4. Kdo se nejvíc strefí, tomu se body sečtou a zvítězí. Klienti ze Světlé hráli tuto hru prvně a z vítězili. Byli odměněni první cenou.

9. a 10. října se konal v Havlíčkově Brodě 25. knižní veletrh. Kdo z nás navštívil knižní veletrh byl nadšen jeho atmosférou, nejen velkým počtem vystavovatelů i z ciziny, ale také bohatým doprovodným programem. Je to jedna z nejvýznamnějších akcí, které se v Brodě konají. 9. října byla příležitost vyjádřit ředitelce knižního veletrhu paní Markétě Hejkalové poděkování za její obětavost a popularizaci města velké uznání a starosta města Havlíčkův Brod Jan Tecl ji předal symbolický klíč od bran města a udělil ji titul čestná občanka Havlíčkova Brodu. Milá paní

spisovatelko, překladatelko, ředitelko knižních veletrhů nejen v našem městě, přijměte naši gratulaci.

Účast některých našich klientů byla také na dvou přednáškách a na výstavě kompozičních a rehabilitačních pomůcek pořádaných v Senior Pointu. Zvláště výstava byla zajímavá.

Nesmím zapomenout na přítomnost různých stážistů v našem denním stacionáři střídali se chlapci i dívky, studující sociální služby, kteří se po skončení studia chtějí v tomto oboru uplatnit. Byli překvapeni rozsahem služeb u nás a příjemnou atmosférou. Zapojili se do našeho programu dle potřeby.

Program u nás probíhal podle plánu. Čtení denního tisku nebo poslouchání zpráv v televizi.

Připomněli jsme si vznik samostatného Československa 28. října 1918. Později 13. 11. 2015 jsme byli šokováni událostmi v Paříži. Sledujeme dopad na naši republiku. Pokračujeme v ručních pracích, kde se již zaměřujeme na vánoční tematiku. Kolem Mikuláše očekáváme příchod dětí z naší partnerské školy, který spojíme již s Vánoce.

Rozhodně jsme letos nezaháleli. Naše paní pečovatelky udělaly vše, co bylo v jejich silách, aby klienti byli spokojeni a jejich zdravotní stav se udržel na patřičné úrovni. Za jejich obětavost a vstřícnost jim patří naše poděkování.

Věra Niklová

Ze židovského humoru

Potká pan Rubinstein pana Kohna s kufírkem v ruce.

„Kam cestujou, pane Kohn?“ „Ale, na svatební cestu.“

„Na svatební cestu? A kde mají paní?“

A pan Kohn nato: „To vědí, někdo musí zůstat taky ve kšeftě.“

Jaroslav Vaněk

Čím naše země proslula ve 20. století

Bylo toho samozřejmě víc, čím se naše země zapsala do povědomí ostatního světa. Své stopy zanechala jistě i ve vědě a kultuře, ale já se teď zaměřím na 3 vynálezy v oblasti zbrojařské.

Jedním z českých přínosů byl vynikající lehký kulomet Bren. Jeho autorem byl Václav Holek. Bren byl používán ve výzbroji nejméně 43 států, včetně Velké Británie. Byl využíván nejen ve 2. Světové válce, ale i v dalších válečných

konfliktech, jako byly války v Koreji, Vietnamu a Perském zálivu. Jedna indická zbrojovka vyrábí dodnes automatickou pušku, která je pouhou obměnou tohoto lehkého kulometu.

Proslulými se staly také pancéřové desky dodané Vítkovickými železárnami britskému námořnictvu. Díky nim přežily některé britské letadlové lodi, např. Victorious nebo Illustrious, zásahy i těch nejtěžších letectvých bomb, aniž by se potopily.

Třetím a bohužel ne vždy kladně oceňovaným vynálezem, kterým Česko proslulo, byla trhavina obrovské ničivé síly Semtex z Pardubic. Tato plastická trhavina se bohužel stala pro svou účinnost a obtížnou zjistitelnost oblíbeným prostředkem teroristů při jejich násilnických akcích. Dnes je Semtex využíván hlavně při stavebních pracích.

S využitím některých informací z časopisu Týden č. 47/2015

O spodním prádle a toaletním papíře

Kdyby se některá z dam, které si vybírají v obchodě z nepřeberného množství různých typů a vzorů dámského prádla, ocitla ve středověku nebo starověku, byla by asi velmi zaražená. Dámské spodní prádlo dnešního typu se tehdy nenosilo. Dámské kalhotky se začaly vyrábět až v 19. století. Do té doby

chodily ženy většinou bez spodního prádla. Ženy ve starověkém Římě nosily pod tunikou a tógou bederní roušku, která měla chránit před zvědavými pohledy i před zimou nebo poraněním. Pánské spodky se objevily dříve, už ve 13. století. Podobaly se spíše dnešním dlouhým podvlékačkám. Sahaly

až k lýtkům a tam se zavazovaly.

Jiným důvodem, proč by se nám stýskalo po našem století, by asi byl toaletní papír. I ten je vynálezem až novověkým. Hrst trávy, chomáč sena nebo říční oblázky by asi nebyly adekvátní náhradou.

O velkodušnosti

Mám rád román Victora Huga Ubožáci (někdy vydávaný pod méně vhodným názvem Bídníci) a skvělý dvojdílný francouzský film natočený podle něho s Jeanem Gabinem v hlavní roli. Jsou v nich scény, při kterých mrazí v zádech. Ne hrůzou, ale velikostí myšlenek, lidstvem, které z nich vyzařuje. Např. scéna, kdy galejník Jean Valjean se vrací po 19 letech z nucených prací, k nimž byl odsouzen za krádež bochníku chleba, je plný hořkosti a nenávisti. Lidé se ho bojí, nikdo ho nechce. Jen biskup – dobrodinec Myriel ho přijme jako nejvzácnějšího hosta. Dá mu ustlat v pokoji pro hosty, prostříh stříbrné příbory. Valjean mu příbory v noci ukradne a na chvíli

je v pokušení biskupa zabít. Je chycen a hrozí mu doživotí nebo dokonce poprava. Ale milosrdný biskup prohlásí: „Pusťte ho, já jsem mu ty přibory daroval, aby pomocí nich mohl začít nový život.“ Valjean, který v životě nepoznal nic než ústrky, křivdy a tresty, je zmaten. Poprvé v životě se setkává s velkodušností. Nechápe. Naštěstí si odnese z tohoto setkání to dobré a stane se řádným člověkem.

Jiná taková epizoda je, když Jean Valjean pouští na svobodu inspektora Javerta, zajatého v revolučních událostech 1830. Inspektor Javert, který tolik let ztrpčoval život Jeanu Valjeanovi, nechápe, proč ho tento pouští... Jeho policajtská du-

šička zvyklá na „dopadnout – potrestat“ nezná pojem velkodušnost. „Proč mě pouštíte?“ ptá se. „Vy to nechápete? To je mi líto.“ Říká mu Valjean.

Myslím, že trochu více velkodušnosti by neškodilo i v dnešním životě. Je mi nanic, když vidím v televizi, jak se politici (a nejen oni) tetelí blahem, když se jejich protivníkům něco nepovedlo, jak se snaží znevážit to, co se jim podařilo, aby získali, respektive neztratili hlasy voličů. Já vím, velkorysost se někdy nevyplácí. Někteří lidé ji mají za slabost a zneužívají jí. Jenomže bez ní zůstaneme jenom jedním z mnoha živočišných druhů.

**Stránku připravil
Jaroslav Vaněk**

Křížovka

Vyplněnou křížovku se správnou tajenkou odevzdejte na recepci DS Reynkova do 10. února, tři vylosovaní získají hodnotné ceny.

JAN WERICH:

“Mějte dobrou náladu! Vaše problémy to sice nevyřeší, ale naštvetetajenka.....“
.....tajenka.....

1	K					
2		K			K	
3	L		D			
4		Ž		N		E
5	T				Š	
6		P		D		Ě
7	A		A			
8		D				E
9	T					

						N
	S				T	
				L		E
	S		R		T	
		J				K
	E		V		S	
				E		M
	R				N	
						E

1. HORSKÉ ZVÍŘE / MĚS. ZNAMENÍ
2. BAVLNĚNÁ TKANINA
3. PRŮVODCE NEBEZPEČ. VODAMI
4. LÉČIVÝ KOŘEN
5. HMOTNÝ STŘED
6. JARNÍ BYLINA SE ŽLUT. KVĚTY PODÁNÍ
7. GERMÁNSKÝ KMEN
8. DOZOR
9. TRÝZEŇ

VOJENSKÁ HODNOST
OKLESTIT
MALICHERNOST
DUCHAPLNOST
HMOTNÉ STATKY

POKOŽKA
VONNÝ POLOKER
VYKONÁVACÍ ŘÍZENÍ

POMŮCKA: BROTAN, EPIDERM, ESPRIT,
EXEKUCE, LAPÁLIE

-
- **Redakce:** Věra Niklová, Jaroslav Vaněk, Pavel Zedník a další přispěvatelé
 - **Redakční rada:** Ondřej Rázl, Magdaléna Kufrová, Petra Plodíková, Zdena Lehmannová
 - **Kontakt:** plodikova@ssmhb.cz, 569 433 757.
 - **Náklad:** 400 ks
 - *Za případné chyby v textu se omlouváme.*
 - *Uzávěrka příštího čísla 15. března 2016.*
-

SPONZOREM
ČASOPISU JABLÍČKO
JE SPOLEČNOST UNI-
DERMA s.r.o., KTERÁ
NABÍZÍ KOSMETIKU
PRO KOMPLEXNÍ PĚČI
O NAMÁHANOU
POKOŽKU. Více na
www.uniderma.cz

UNIDERMA®
PROFESSIONAL HYDRA SYSTEM